

документів, засобів комунікації та обслуговування, зброї, вибухових речовин, персоналу і транспортних засобів, за винятком лікарських препаратів і релігійних матеріалів.

В Зведенні законів США, крім перерахованих вище ще одна норма встановлює відповідальність за подібні діяння. У § 2339С «Незаконні дії щодо фінансування тероризму» Титулу 18 Зведення законів США встановлена відповідальність за вчинення дій, передбачених Конвенції про фізичний захист ядерного матеріалу. Саме ця норма встановлює відповідальність безпосередньо за фінансування тероризму. Об'єктивною стороною цього діяння є надання або збирання коштів для їх використання у заходах терористичного характеру, які окреслені у Міжнародній Конвенції про боротьбу з фінансуванням тероризму. Отже, у § 2339С передбачена відповідальність за діяння, предметом яких є лише грошові кошти. За використання для фінансування терористів активів в інших формах особа притягається до відповідальності за § 2339А або § 2339С відповідно.

Слід зазначити, що США є єдиною із європейських держав, яка у повному обсязі імплементувала у своє національне кримінальне законодавство положення цієї Конвенції, за тим лише виключенням, що кримінально караним у США є надання або збір коштів тільки для вчинення діянь, визнаних злочинами відповідно до Конвенції про фізичний захист ядерного матеріалу від 3 березня 1980 р.

Суттєвим змінам антитерористичне законодавство США було піддано у зв'язку з прийняттям 26 жовтня 2006 р. Акта патріота США, який в першу чергу був спрямований на посилення заходів боротьби з фінансуванням тероризму.

Отже, аналіз законодавства США, яке встановлює заходи боротьби з фінансуванням тероризму, дає підстави дійти висновку, що всі норми міжнародного законодавства із зазначеного питання повністю були імплементовані у національне законодавство. Це, мабуть єдина країна у світі, яка саме так підійшла до гармонізації національного законодавства із міжнародним з проблем боротьби з фінансуванням тероризму.

ОБМЕЖЕННЯ МАЙНОВИХ ПРАВ ОСОБИ ПІД ЧАС ВИКОНАННЯ ПОКАРАННЯ У ВИДІ КОНФІСКАЦІЇ МАЙНА

Кличков Андрій Олексійович, здобувач кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права НАВС

Питання щодо припустимості обмеження майнових прав особи, шляхом застосування такого виду покарання як конфіскація майна, доволі часто є предметом дослідження науковців-правників, серед тих хто в різний час висловлювався стовно даного виду покарання, можна виділити таких українських вчених як: М.В. Палій, Є.С. Назимко, М.І. Бажанова, В.О. Гацелюка, В.В. Голіни, Н.О. Гуторової, О.М. Джужи, Е.О. Дідоренка, О.І. Коваленка, М.І. Коржанського, О.М. Литвака, В.О. Навроцького, А.В. Савченка, В.В. Сташиса, В.Т. Трубнікова, І.К. Туркевич, В.П. Філонова, М.І. Хавронюка, І.В. Шмарова, С.С. Яценка та інших.

Стаття 41 Конституції України гарантує кожному право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності. Право приватної власності набувається в порядку, визначеному законом. Громадяни для задоволення своїх потреб можуть користуватися об'єктами права державної та комунальної власності відповідно до закону. Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним. В цій же статті зазначено що конфіскація майна може бути застосована виключно за рішенням суду у випадках, обсязі та порядку, встановлених законом[1].

Згідно статті 59 Кримінального кодексу України покарання у виді конфіскації майна полягає в примусовому безоплатному вилученні у власність держави всього або частини майна, яке є власністю засудженого. Якщо конфіскується частина майна, суд повинен зазначити, яка саме частина майна конфіскується, або перелічити предмети, що конфіскується. Конфіскація майна встановлюється за тяжкі та особливо тяжкі корисливі злочини і може бути призначена лише у випадках, спеціально передбачених в Особливій частині цього кодексу [2].

І хоча наявність даного виду покарання в українському законодавстві не суперечить нормам міжнародного права, зокрема ратифікованій Україною 17 липня 1997 р. Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, положення якої “жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які на її думку, є необхідними для здійснення контролю за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення оплати податків чи інших зборів або штрафів” [3, с.5], однак конфіскація майна в її теперішньому вигляді має багато противників. Зокрема Бажанов М.І. відзначав, що покарання у виді конфіскації майна безпідставно уражає право приватної власності і суттєво зачіпає майнові та й особисті права членів сім’ї засудженого, які безвинно страждають у такому випадку [4, с.175]. Більш радикальної думки щодо даного виду покарання притримується Н.О. Гуторова яка вважає, що конфіскація майна як вид покарання в суспільстві з ринковою економікою взагалі не має права на існування, а його наявність суперечить основним принципам кримінального права, що, з точки зору науковця, й обумовлює необхідність його виключення з Кримінального кодексу України [5, с. 361-362].

Ми вважаємо що такий вид покарання, як конфіскація майна, має бути збережений в Кримінальному кодексі України, однак він потребує суттєвого удосконалення із урахуванням світового досвіду, де в більшості розвинутих країн світу законодавчо запроваджено застосування конфіскації майна виключно щодо майна яке було знаряддям злочину або було набуто внаслідок злочинних дій.

Список використаних джерел:

- 28.06.1996 // Електронний ресурс
доступу <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
- 2.Кримінальний кодекс України від 01.09.2001 // Електронний ресурс
доступу <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2341-14>
- 3.Європейська конвенція з прав людини та матеріали для звернення до Європейського суду з прав людини / Харківська правозахисна група – Х., 2001 – 80 с.
- 4.Бажанов М.І. Наказание в проекте УК Украины // Проблемы законности – Вип. 38: Респ. міжвідомчий наук. зб./ Харків.– Нац. юрид. акад. України. – 1999. –220 с.
- 5.Гуторова Н.О. Проблеми кримінально-правової охорони державних фінансів України: Дисертація на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук за спеціальністю 12.00.08 – кримінальне право та кримінологія; кримінально-виконавче право. – Національна юридична академія України імені Ярослава Мудрого. – Харків. 2002–459 с.

ПРО ДЕЯКІ ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА ЗАСУДЖЕНИХ ДО ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ НА ОСОБИСТУ БЕЗПЕКУ

Колб Іван Олександрович, здобувач кафедри кримінології та кримінально-виконавчого права НАВС
Науковий керівник: доктор юридичних наук, професор, заслужений юрист України *Джуужа О.М.*

Основні напрямки реалізації права засуджених на особисту безпеку встановлені у чинному кримінально-виконавчому законодавстві України та Законі України «Про забезпечення безпеки осіб, які беруть участь у